

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. v právní věci žalobce: **Bc. P. H.**, proti žalovanému: **Vysoké učení technické v Brně**, se sídlem Antonínská 548/1, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2014, č. j. VUT-32/90220/2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 27. 3. 2014 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2014, kterým žalovaný zamítl žádost žalobce

o přezkoumání rozhodnutí děkana o ukončení studia navazujícího magisterského studijního programu *Systémové inženýrství a informatika*, studijním oboru *Informační management* na Fakultě podnikatelské Vysokého učení technického (dále též „VUT“) v Brně.

II. Obsah žaloby

[2] Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí žalovaného je z procesního hlediska nezákonné. Žalobce spatřuje pochybení ve lhůtě, ve které má být vydáno rozhodnutí o oznámení předmětné skutečnosti. Žalobce tvrdí, že ani jedna ze dvou jím podaných žádostí o rozhodnutí ve věci studia a udělení výjimky nebyla správním orgánem zpracována a nebylo o ní vydáno rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Poukazuje na to, že rozhodnutí o těchto žádostech nebylo vydáno nikdy, tudíž se dle žalobce jedná o nečinnost.

[3] Žalobce brojí proti tvrzení žalovaného, že se v jeho věci nejedná o žádost, která má být vypořádána dle ustanovení § 68 odst. 3 písm. a) až i) zákona o vysokých školách. Žalobce tvrdí, že musí být prokazatelně informován o vyřízení žádosti ve lhůtě, což nebyl. Žalobce dále poukazuje na nedodržení zákonem stanovené formy a náležitosti rozhodování o právech a povinnostech studenta, kdy by měl žalovaný písemně vyhotovit rozhodnutí spolu s dostatečným odůvodněním a doručení do vlastních rukou studenta. Dle žalobce se také žalovaný nevypořádal se všemi argumenty žalobce, dle žalobce je tedy napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Další žalobní námitkou je tvrzení žalobce, že rozhodnutí o ukončení jeho studia bylo vydáno, aniž by mu předcházelo vydání rozhodnutí o jeho podaných žádostech. Žalobce má za to, že nebyl důvod ukončovat jeho studium, aniž by mu byla dána udělením výjimky možnost prokázat, že je schopen zkoušku úspěšně složit nebo aniž by mu bylo doručeno relevantní odůvodnění, které by vysvětlovalo, proč je jeho studium za těchto okolností ukončováno a proč je rozhodující správní orgán přesvědčen, že složení zkoušky žalobce nezvládne ani po opakovaném pokusu.

[4] Žalobce namítá neodůvodněný zásah do ústavně garantovaného práva na vzdělání upraveného v čl. 33 Listiny základních práv a svobod, Ústavní zákon č. 2/1993 Sb. Žalobce poukazuje na princip ekonomičnosti, kdy má za to, že investovat dva dodatečné kredity pro opakování posledního předmětu a udělení výjimky pro opakování předmětu není takové vynaložené úsilí. Naopak neudělení výjimky a odepsání 118 uznaných kreditů je v tomto kontextu dle žalobce těžko ospravedlnitelné. Dále brojí proti plošnému přístupu žalovaného týkající se žádostí o udělení výjimky. Žalobce má za to, že se v těchto případech má uplatnit princip individuálního přístupu a důsledného posouzení situace. Žalobce brojí proti formálnímu nedostatku rozhodnutí předcházejícího napadenému rozhodnutí, ke kterým se napadené rozhodnutí nevyjádřilo, spočívající v odkazu na neplatný vnitřní předpis fakulty. Žalobce taktéž namítá nekonzistentnost v rozhodování rektorátu Vysokého učení technického v Brně. Nekonzistentnost spatřuje u rozhodnutí o ukončení studia ze dne 10. 9. 2013 a ze dne 14. 11. 2013.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

[5] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 17. 4. 2014 navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Žalovaný poukazuje na to, že z obsahu žaloby je patrné, že si je

žalobce vědom skutečnosti, že nesplnil podmínky studijního programu. Dále žalovaný tvrdí, že není pravdou, že by správní řízení, jehož výsledkem bylo napadené rozhodnutí o ukončení studia, inicioval sám žalobce. Řízení, jehož výsledkem bylo napadené rozhodnutí, resp. rozhodnutí děkana Fakulty podnikatelské VUT v Brně o ukončení studia, bylo zahájeno z moci úřední poté, co žalobce nesplnil podmínky studia vyplývající z vnitřních předpisů.

[6] Žalobce ve své replice, doručené soudu dne 24. 6. 2014 tvrdí, že dle ustanovení § 56 a 68 zákona o vysokých školách bylo nutné vydat rozhodnutí. Rozhodnutí dle žalobce mělo být vydáno i o jeho žádosti o opakování zkoušky a to písemně a s odůvodněním, proč jeho žádosti a předloženým argumentům nebylo případně vyhověno a s poučením o možnosti podat žádost o přezkoumání, přičemž rozhodnutí mělo být doručeno do vlastních rukou. Dle žalobce nepostačuje tvrzení, že rozhodování o předčasném ukončení studia může být zasláno neformálně cestou e-mailu a nemusí být odůvodněno. Žalobce nerozporuje, že nesplnil podmínky pro pokračování ve studiu. Žalobce poukazuje na selhání fakulty při rozhodování o jeho žádosti a řešení celé situace, tedy o žádosti o udělení výjimky v mimořádné a nestandardní situaci, která nastala. Žalobce dále uvádí stejné argumenty jako v žalobě, týkající se formálních náležitostí, rozporu rozhodnutí a nepodloženosti tvrzení žalovaného.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[7] Na nařízeném jednání setrvali účastníci na svých stanoviscích s odkazem na písemná podání. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

[8] Jádrem sporu mezi účastníky je procesní postup týkající se žádosti o udělení výjimky pro opakování předmětu Makroekonomie 2 a následného vydání rozhodnutí o ukončení studia, přičemž následoval přezkum rozhodnutí o ukončení studia, který žalobce považuje za nepřezkoumatelný a nezákonný. Žádná ze stran nerozporuje nesplnění podmínek pro postup do dalšího semestru.

[9] Nejprve se krajský soud zabýval tím, zda je možné napadené rozhodnutí přezkoumat ve správním soudnictví. Dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2011, čj. 8 As 38/2011 – 67, které konstatuje, že „[r]ozhodnutí rektora o nepřipuštění výjimky ze studijního a zkušebního řádu spočívající v možnosti vykonat kolokvium přezkoušením jiným vyučujícím nebo před komisí a v možnosti zapsat si znovu předmět nepředstavuje rozhodnutí dle § 65 s. ř. s., neboť v materiálním smyslu nezasáhlo do práv studenta. Teprve pokud by došlo k ukončení studia v důsledku nesplnění požadavků vyplývajících ze studijního a zkušebního řádu, pak rozhodnutí o ukončení studia bude přezkoumatelné ve správním soudnictví.“ V tomto případě, kdy se jedná o přezkum rozhodnutí o ukončení studia, splňuje napadené rozhodnutí podmínky pro přezkoumatelnost ve správním soudnictví.

[10] Rozhodnutí o ukončení studia je rozhodováním o právech a povinnostech studentů, které jako speciální právní předpis upravuje zákon č. 111/1998 Sb. o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (dále též „zákon o vysokých školách“), ve znění

účinném v době rozhodování. Dle ustanovení § 68 odst. 1 věty první zákona o vysokých školách se na rozhodování o právech a povinnostech studenta nevztahují obecné předpisy o správním řízení. Podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách se studium ukončuje, nesplní-li student požadavky vyplývající ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu. Ve smyslu ustanovení § 68 odst. 1 věty druhé zákona o vysokých školách musí být předmětné rozhodnutí vydáno do 30 dnů ode dne oznámení předmětné skutečnosti a proti tomuto rozhodnutí může student do 30 dnů ode dne, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno, požádat o přezkoumání rozhodnutí. Žádost se podává orgánu, který rozhodnutí vydal, pokud je tímto orgánem děkan, může sám žádosti v rámci autoremedury pouze vyhovět a rozhodnutí změnit nebo zrušit, jinak žádost předá k rozhodnutí rektorovi. Rektor změní nebo zruší rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu se zákonem, vnitřním předpisem veřejné vysoké školy nebo její součástí (ustanovení § 68 odst. 4 zákona o vysokých školách).

[11] Dále se krajský soud zabýval vznesenou námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, neboť by se jednalo o tak závažnou vadu, že by se jí soud musel zabývat z úřední povinnosti nad rámec dalších uplatněných žalobních námitek. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat.

[12] Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné z důvodu nedostatečného odůvodnění, jelikož podle žalobního tvrzení z něj není jasné a dostatečně patrné, jakými úvahami se správní orgán při jeho vydání řídil a k jakým závěrům za použití těchto úvah dospěl.

[13] Žalobcem namítanou nepřezkoumatelnost rozhodnutí soud neshledal. Podle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2014, č. j. 8 As 52/2013-69 „[ú]čelem správního rozhodnutí je objasnit úvahy správní orgánu jasně a výstižně. Postačuje-li k dosažení tohoto účelu stručný text, je s ohledem na zásadu rychlosti a hospodárnosti řízení nadbytečné zatěžovat odůvodnění rozvíjejícími úvahami.“ Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je jasné a zřetelné jakými úvahami se žalovaný zabýval. Byť se může zdát, že je žalovaný ve svém odůvodnění stručný, je odůvodnění dostatečně jasné a vystihuje úvahy, postupy a závěry žalovaného, čímž zakládá dostatečný podklad k přezkumu těchto úvah, postupů a závěrů ve vztahu k podstatě věci, o níž bylo rozhodováno.

[14] K žalobcem namítané nezákonnosti napadeného rozhodnutí soud nejprve odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2007, č. j. 1 Afs 129/2006-70, který vymezil institut nezákonnosti tak, že „[n]ezákonným je rozhodnutí, které je v rozporu se zákonem nebo jiným právním předpisem, a přitom ještě nejde o tak intenzivní rozpor, aby bylo možno usuzovat, že rozhodnutí neexistuje, tj. že je nicotné. Nezákonnost může být vyvolána buď chybnou aplikací hmotného práva (pak půjde o nezákonnost v tom smyslu, jak o ní hovoří § 76 odst. 1 soudního řádu správního), nebo práva procesního. Procedurální pochybení mohou mít charakter nepřezkoumatelnosti rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního nebo vad řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. b) a c) soudního řádu správního); tyto vady řízení jsou však

v rámci soudního řízení relevantní pouze pokud, pokud jde o tzv. vady podstatné, tj. pokud porušení procesního práva mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.“ Žalobou napadené rozhodnutí nenaplnuje takto vymezenou definici nezákonnosti. Přezkoumání rozhodnutí děkana o ukončení studia obsahuje dostatečné odůvodnění, ze kterého je zřejmé, z jakých důvodů byla žádost zamítnuta. Z napadeného rozhodnutí je patrné, že se s celým případem důkladně seznámil, neopomenul žádné skutečnosti, které jsou v dané věci podstatné a zabýval se žalobcem uplatněnými námitkami. Krajský soud proto neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani pro nepřezkoumatelnost ani pro nezákonnost.

[15] Poté se soud zabýval vnitřními předpisy vysoké školy, které vymezují podmínky studia. Dle ustanovení § 17 odst. 1 písm. f) zákona o vysokých školách je vnitřním předpisem vysoké školy také studijní a zkušební řád. V případě žalovaného se jedná o Studijní a zkušební řád VUT v Brně ze dne 21. července 2011, kde článek 6 odst. 2 konstatuje, že „*[p]ředmět, jehož absolvování je ve studijním plánu oboru povinné a který student nezakončil, si musí zapsat znovu. Předmět lze znovu zapsat jednou. Předmět, který student již zakončil, si nesmí znovu zapsat.*“ Ze spisového materiálu a ze žaloby samotné je zřejmé, že si žalobce povinný předmět Makroekonomie 2 zapsal podruhé. V čl. 12 odst. 8 Studijního a zkušebního řádu VUT je postup v případě neúspěchu vyjádřen následovně a to tak, že „*[p]okud student vykoná zkoušku z předmětu, jehož absolvování je pro daný studijní program povinné a který má student zapsán podruhé, je mu studium ukončeno podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách. Na postup při rozhodování v této věci se vztahuje § 68 zákona o vysokých školách.*“ Čl. 12 odst. 6 Studijního a zkušebního řádu VUT vymezuje možnost opravných zkoušek a to tak, že „*[s]tudent, který byl klasifikován stupněm “F“, má právo konat opravnou zkoušku. Opravné termíny jsou nejvýše dva. Podrobnosti o opakování zkoušek a počtu opravných termínů stanoví po schválení akademických senátem fakulty směrnice děkana fakulty. Pokud směrnice děkana schválená akademickým senátem fakulty nestanoví nižší počet opravných termínů, opravné termíny jsou dva.*“ Ze spisového materiálu je zřejmé, že žalobce dne 21. 6. 2013 absolvoval v pořadí třetí zkušební termín předmětu Makroekonomie 2, kterýžto měl v letním semestru akademického roku 2012/2013 již zapsán jako opakovaný. Na žalobce se tak vztahuje Směrnice děkana č. 1/2012 pro realizaci bakalářských a magisterských studijních programů (dále též „Směrnice č. 1/2012“). Směrnice č. 1/2012 v čl. 6 odst. 10 umožňuje pouze dva opravné termíny. Žalobce tedy nesplnil základní požadavky pro úspěšné ukončení předmětu Makroekonomie 2.

[16] Ze spisového materiálu vyplývá, že se žalobce, z důvodu neúspěšného složení zkoušky, dne 4. 7. 2013 domáhal rozhodnutí v jeho věci o udělení výjimky na základě čl. 6 odst. 2 a čl. 12 odst. 8 Studijního a zkušebního řádu VUT o možnost druhého opakování předmětu. Z e-mailové korespondence je zřejmé, že žádost byla zamítnuta s tím, že oficiální rozhodnutí dle ustanovení § 68 zákona o vysokých školách bude žalobci zaslána až po dni ukončení semestru tedy po 31. 8. 2013. Dne 10. 9. 2013 bylo žalobci doručeno rozhodnutí o ukončení studia. Dle ustanovení § 68 zákona o vysokých školách má být rozhodnutí vydáno do 30 dnů ode dne přijetí žádosti. Žalobce se však mylně domnívá, že se v této věci (žádosti) musí vydávat rozhodnutí, jelikož dle ustanovení § 68 odst. 3 písm. a) zákona o vysokých školách je vydáno rozhodnutí ve věcech povolení mimořádného opravného termínu zkoušky, pouze pokud takovou možnost připouští studijní a zkušební řád.

[17] Studijní a zkušební řád VUT ze dne 21. července 2011 nepřipouští možnost mimořádného opravného termínu. Ve studijním a zkušebním řádu VUT existuje pouze možnost prominutí některé z podmínek stanovených pro pokračování ve studiu dle čl. 15 odst. 2, a to pouze ve výjimečných a odůvodněných případech, zejména z důvodů zdravotních. V případě žalobce se však nejednalo o výjimečné, odůvodněné či případné zdravotní problémy. V tomto případě však žalobce nepožaduje prominutí. Dalším důvodem pro výjimečný přístup v průběhu studia může být dle čl. 3 odst. 5 vnitřního předpisu studium na jiné vysoké škole, v zahraničí či v průběhu stáže. Tato výjimka se však týká pouze pravidel pro sestavování studijního plánu. Ve studijním a zkušebním řádu VUT tedy neexistuje možnost výjimky pro povolení mimořádného opravného termínu zkoušky. Nejedná se tedy o žádost, u které musí být splněny podmínky pro rozhodnutí dle § 68 odst. 3 písm. a) zákona o vysokých školách.

[18] Podmínky pro ukončení studia vymezuje ustanovení § 68 odst. 2 písm. g) zákona o vysokých školách, které uvádí, že je vydáváno rozhodnutí ve věcech nesplnění požadavků dle ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách, tedy v případě, kdy se studium ukončuje, nesplní-li student požadavky vyplývající ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu. Ukončení studia je ve studijním a zkušebním řádu VUT upraveno v čl. 52, kde říká, že „*nesplní-li student požadavky vyplývající ze studijního programu podle tohoto řádu, je dnem ukončení studia den, kdy rozhodnutí o ukončení studia nebylo právní mocí § 56 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách.*“

[19] Rozhodnutí děkana o ukončení studia, které naplňuje všechny znaky dle ustanovení § 68 zákona o vysokých školách, bylo žalobci doručeno dle potvrzené dodejky do vlastních rukou dne 1. 10. 2013. Žalobní námitky týkající se nedodržení lhůt, nedodržení zákonem stanovené formy a náležitosti rozhodování a nedostatečného odůvodnění vyhodnotil soud jako nedůvodné.

[20] Podstatou přezkoumávané věci je ukončení studia, protože žalobce nesložil předepsanou zkoušku Makroekonomie 2, a to po celkem šesti neúspěšných pokusech. Jakkoli je žaloba obsáhlá, argumentace žalobce rozepsaná na téměř osmdesáti stranách se s relevantní podstatou věci mívá a napadenému rozhodnutí vytýká fakticky jen údajně vadné procesní postupy. V posuzované věci bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce nesplnil podmínky pro pokračování ve studiu dle Směrnice č. 1/2012 čl. 7 odst. 2 písm. b) ani dle ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách. Soud proto nezbyvá než ve shodě se žalovaným konstatovat, že důvody pro ukončení studia byly dány a že tento fakt poukazem na procesní prostředky žalobce nemůže zvrátit. Žalovaný při vydávání rozhodnutí o ukončení studia a při vydání napadeného rozhodnutí postupoval dle zákona a v rámci vnitřních předpisů, rozhodnutí splňuje veškeré formální náležitosti rozhodnutí a z odůvodnění je zřejmé jak a proč žalovaný k výroku dospěl. Jestliže žalobce nesplnil své povinnosti, nemohl legitimně očekávat, že mu bude udělena výjimka a musí nést následky, mezi které patří ukončení studia. Každý student vysoké školy má povinnost přistupovat ke studiu a jeho organizování zodpovědně.

[21] Přístup k vysokoškolskému vzdělání a získání odpovídající profesní kvalifikace pramení z práva na vzdělání stanoveného v čl. 33 Listiny základních práv a svobod, které je třeba

vnímat především tak, že nikomu nesmí být a priori odnímána možnost vzdělávání. Toto právo jednotlivce vyžaduje pozitivní konání státu, které ovšem není neomezené. Nejvyšší správní soud v této věci konstatuje, ve svém rozhodnutí ze dne 17.12.2009, č.j. 9 As 1/2009-141, že „[j]e tedy nutno nazírat i na právo na vzdělání na vysoké škole, a to při zachování rovnosti šancí na dosažení této úrovně vzdělání, jež je ovšem podmíněna schopnostmi občana a možnostmi společnosti. Právo na vysokoškolské vzdělání totiž nelze chápat jako základní právo v tom smyslu, že by každý byl oprávněn studovat na vysoké škole, jakou si sám zvolí, a že by stát byl povinen zaručit komukoliv takové vzdělání, jaké si přeje. Právo na vysokoškolské vzdělání je, jakožto součást široce formulovaného práva na vzdělání zakotveného v čl. 33 Listiny základních práv a svobod, zařazeno mezi práva hospodářská, sociální a kulturní a jeho konkrétní obsah určuje provádění zákon, a sice zákon o vysokých školách. Právo na vysokoškolské vzdělání je tedy primárně určováno citovaným zákonem, v jehož mezích lze dané právo realizovat a dovolávat se ho (čl. 41 odst. 1 listiny základních práv a svobod). Zákon o vysokých školách stanoví, že vysokoškolské vzdělání se získává studiem v rámci akreditovaného studijního programu podle studijního plánu, jenž stanoví časovou a obsahovou posloupnost předmětů, formu její studia (prezenční, distanční nebo její kombinaci) a způsob ověření studijních výsledků.“ (srov. nález Ústavního soudu ze dne 3. 4. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 32/95, publikovaný pod č. 112/1996 Sb., jakož i pod č. 26 Sb. n.u. ÚS, sv. 5, s. 215, všechna cit. rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná též na <http://nalus.usoud.cz> nebo srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 24/2010-126). Právo na vzdělání dle čl. 33 Listiny základních práv a svobod je zaručeno a garantováno v rámci zákonem svěřené působnosti. Přístup k vysokoškolskému vzdělání a získání odpovídající profesní kvalifikace vysoká škola umožňuje prostřednictvím akreditovaných studijních programů, v jejichž rámci ověřuje znalosti, jež jsou vyústěním její pedagogické činnosti na straně jedné a přípravy samotného studenta na straně druhé. Součástí tohoto systému je i zakončování jednotlivých předmětů zkouškou, při které se jedná o ověření znalostí studenta získaných během semestru v příslušném studijním programu. Žalobce nemůže považovat zamítnutí žádosti o výjimku za zásah do základního lidského práva na vzdělání, jelikož mu přístup ke studiu byl umožněn. Předmět dle vnitřních předpisů mohl absolvovat znovu, čehož využil, přičemž je pouze na samotném žalobci zda úspěšně či neúspěšně ukončí daný předmět. V tomto případě měl žalobce celkem ke složení zkoušky z daného předmětu možností šest, z nichž ani jedna nebyla úspěšná. Vzdělávací institut, v tomto případě veřejná vysoká škola, splnil zákonem danou povinnost a umožnil žalobci přístup na vzdělávání formou přednášek, cvičení či seminářů.

[22] Namítá-li žalobce rozpornost mezi jednotlivými rozhodnutími rektorátu VUT v Brně, pak zdejší soud neshledává ani tuto žalobní námitku důvodnou. Je zřejmé, že rozhodnutí o ukončení studia vydané pod č. j. FP-17700/661/13 ze dne 10. 9. 2013 bylo zrušeno z důvodu nedostatečného odůvodnění. Nové rozhodnutí ze dne 14. 11. 2013 č. j. FP-17700/1002/13/Mi však veškeré náležitosti splňuje. Není zde žádný rozpor či nekonzistentnost v rozhodování. Výsledný výrok se v rozhodnutí o ukončení studia nezměnil a žádné nové skutečnosti, které by způsobily opak, nenastaly. Obě rozhodnutí o ukončení studia se opírají o stejná ustanovení jak v zákonných, tak vnitřních předpisech. Nekonzistentnost je definována jako spor, nesoudržnost či rozporuplnost. V tomto případě by se jednalo o rozporuplnost, pouze pokud by na základě stejných důvodů rozhodl orgán ve

výroku jinak, tedy zcela opačně. Zde byly v přezkumném řízení toliko napraveny nedostatky odůvodnění dřívějšího rozhodnutí v této věci.

V. Shrnutí a náklady řízení

[23] S ohledem na vše shora uvedené soud neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji postupem dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[24] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. března 2016

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu